

פרנץ יוזף שטראוס חזה במו עיניו ברציחתם של 34 אלה יודי למברג

כינה את הרצח כ"כמה הפרזות מצערות מצד הכוחות הגרמניים"

— מאת שלמה נקדימון —

אלמנת מנהיג המחרת ההולנדית, יוסף וסטרוויל, שיגרה ב-21 למאי ש.ז., מברק מתאה לממשלת ישראל על הזמנת פראנץ יוזף שטראוס לביקור בארץ. כמכתב מפורט ששיגרה השבוע, כותבת הגב' וסטרוויל, שעל ושמ בעלה ניסע יתר בהרי אפרים, כי ב-21 וב-22 ביולי 1941, היה שטראוס עם צבאות הנאצים בלמברג בתפקיד של קצין הדרכה ואימונים, וחזה כמו עיניו ברציחתם של 34 אלה יהודי המקום.

בשנת 1961, כאשר שטראוס נאלץ ל- הכריז קצינו של היטלר פראנץ יוזף התגונן בגרמניה בקשר לפרשת אובר- שטראוס: "ראיתי כמו עיני שלאחר לנדר, שר הפליטים המערב גרמני שהו-

כניסת הצבאות הגרמניים ללמברג אירעו כמה הפרזות מצערות".

הגב' וסטרוויל מהאג, הולנד, היא אחת מלוחמות המחתרת הנודעות שפעלה בימי מלחמת העולם השנייה להצלת יהודים. בעלה, ראש המחתרת שהייתה ידועה כ"מחתרת וסטרוויל" הוצא להורג ע"י הנאצים. כאשר הצלת יהודים בימי ה- כיבוש. לזכרו של מנהיג מחתרת זה ניסע יתר בהרי אפרים ע"י ממשלת יש- ראל, ואלמנתו נתקבלה בארץ כאורחת רשמית בהזמנות שונות.

הביקור מעורר רגשות חרפה אישיים

היא שיגרה ב-30 למאי גילוי דעת אל העתונות העברית, באמצעות עו"ד שמו- אל תמיר, בו היא מגלה בין היתר על דבר המברק ששיגרה לממשלה נגד הבני- קור. בציינה בתחילת מכתבה כי הסיבות לביקורו של שטראוס, מוליכות אתכם לדרך טראגית" מסבירה הגב' וסטרוויל מדוע היא כותבת את מכתבה זה. אני נוטלת לעצמי זכות זו לאור העובדה ש-

(כ"ף בעמוד 2, כ"ף 5-6)

שטראוס חזה ברצח יהודי לבוב

(סוף מעמוד 1)

כאשר נאלץ להתגונן בפרשת אוברלנדר.

"הזה הוא אורחכם?"

"הזה הוא אורחכם — מדוע?" שואלת הגב' ווסטרוול המפרטת את מעשיו של שטראוס בגרמניה כשאר בתמנה למינים-טר האנרגיה האטומית ("האם עובדה זו המתיקה את הנסיבות בעיניכם?"); או מינויו לשר ההגנה, לאחר מערכת דיבה מוצלחת נגד השמרן מר בלנק"; "האם עובדה זו הגבירה את אהדתכם אליו, או שמא היתה זו פרשת פיבק — המימון של בנין הבתים האמריקאיים בגרמניה — שהוא היה מעורב בה, אשר העלתה את הערכתו בעיניכם? או אולי היתה זו לבסוף פרשת "שפיגל" אשר בה השתמש בשיטות גיסטאפו מוכרות כל כך?"

"המתים אינם יכולים להשמיע את קולם"

בדרמטיות רבה מסיימת הגב' ווסטר-וויל את מכתבה: "אורחי ישראל: 34 אלף מתים בלמברג אינם יכולים להשמיע את קולם היום. אורחי ישראל: קרבנות קבוצת המחתרת שלנו אינם יכולים להשמיע את קולם היום. אני מוסיפה לחיות. ואני שואלת אתכם בשמם: למה? שעה שהייתי נוכחת בטקס גילוי הלוט ביער ווסטרוויל שבהרי אפרים שבאש"מ אמרתי בין היתר: אחרי מלחמת העולם השנייה הוקמו אנדרטאות מחתרת מרובות ביותר; אבל מרביתן כבר הפכו לגל אבנים אשר מתחתן נקברה, אולי נקברה כה עמוק, רוח ההתנגדות הלוחמת. האם בזאת הפצים אתם? אורחי ישראל אני מתכה לתשובתכם."

בימי מלחמת העולם השנייה קבוצת המת-חרת שלנו — מחתרת ווסטרוויל — הקדישה את עצמה כליל להצלת יהודים בני מולדתנו, אשר נרדפו ע"י הכובשים הגרמניים. "הקדשנו את עצמנו כליל" — משמע הקדשנו את אושרנו חרותנו ואת היינו. וקרבות אלה, קשרו את קבוצתנו לצמיחות עם גורלה של ישראל. אותם מחברינו שלא הוצאו להורג ביריה ושלא מתו במחנות ריכוז עקבו אחרי צמיחתה של ישראל בהערצה תמה. כל אשר חיובי הגו בארצכם ממלא אותנו בחדווה; כל תופעה שלילית כמו הביקור שהזכרתי פוגע בנו וממלא את ליבותינו ברגשות חרפה אישיים."

מה עשה שטראוס בלמברג?

להלן נאמר: "כאשר קבוצה זו, כמו רבות אחרות, להמה לעצם קיומם של ערכי אנוש, היכן היה פראנץ יוזף שטראוס?"

"ביולי 1941 היה האדון הזה בלמברג, עיר אשר שימעה, כמדומני, לא יהיה זר לכם לחלוטין. הוא הצהיר: ראוי כמו עיני שלאחר כניסת הצבאות הגרמניים ללמברג אירעו כמה הפרוות מצערות. כן, זוהי דרך אחת להתייחס לרצח של 34 אלף יהודים. אולם מה עשה שטראוס בלמברג ב-21 וב-22 ליולי 1941? הוא לא היה חייל פשוט אלא קצין חשוב — קצין הממונה על אימונם של אחרים."

שטראוס לא השמיע דברים אלה בשנת 1945, לא היה מונע ע"י תחושת אשמה, שעל אף היותו נוכח בזוועות הוסיף ומי-לא את חובתו כקצין, כי אם ב-17.3.61,